

Rozdział VI.

Postanowienia końcowe.

Art. 22. (1) Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 kwietnia 1931 r.

(2) Od tego terminu znosi się:

1) pobieranie od pojazdów mechanicznych oraz od pojazdów konnych, wymienionych w art. 8 niniejszej ustawy, opłat mytniczych, przewidzianych w art. 24 ustawy z dnia 10 grudnia 1920 r. o budowie i utrzymaniu dróg publicznych w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. z r. 1921 Nr. 6, poz. 32) z tym wyjątkiem, że zezwolone na zasadzie tegoż art. 24 wyjątkowe opłaty będą mogły być pobierane przez związki samorządowe do końca okresu, na jaki zezwolenie zostało wydane, oraz, że od dnia 1 kwietnia 1931 r. będą mogły być pobierane opłaty mytnicze od tych pojazdów na takich większych mostach, które zostały zbudowane z funduszków, uzyskanych z pożyczek amortyzowanych z opłat mytniczych, pobieranych na tych mostach, a to do czasu zamortyzowania się tych pożyczek;

2) pobieranie od pojazdów mechanicznych oraz od pojazdów konnych, wymienionych w art. 8, opłat kopytkowych na rzecz gmin miejskich, dozwolone w art. 24 ustawy z dnia 10 grudnia 1920 r. o budowie i utrzymaniu dróg publicznych;

3) pobieranie opłat za rejestrację pojazdów mechanicznych;

4) prawo opodatkowania pojazdów mechanicznych oraz pojazdów konnych, wymienionych w art. 8, podatkiem komunalnym od przedmiotów zbytku, dopuszczonym w art. 21 ust. 3 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 747);

5) prawo pociągania właścicieli pojazdów mechanicznych oraz pojazdów konnych, wymienionych w art. 8, do opłat specjalnych, przewidzianych w art. 23 ustawy z dnia 10 grudnia 1920 r. o budowie i utrzymaniu dróg publicznych.

Art. 23. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Robót Publicznych i Ministrowi Skarbu w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *W. Sławek*

Minister Robót Publicznych: *Norwid Neugebauer*

Kierownik Ministerstwa Skarbu: *Ignacy Matuszewski*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Sławoj Składkowski*

Minister Spraw Zagranicznych: *August Zaleski*

Kierownik Ministerstwa Spraw Wojskowych:
Daniel Konarzewski

Minister Przemysłu i Handlu: *A. Prystor*

82.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

USTAWA

z dnia 12 lutego 1931 r.

o poborze 10% dodatku do niektórych podatków i opłat stemplowych.

Art. 1. (1) Upoważnia się Ministra Skarbu do pobierania dodatku w wysokości 10% do uiszczanych podatków bezpośrednich, podatków pośrednich, opłat stemplowych, podatku spadkowego i od darowizn, jako też do wpłacanych, względnie przymusowo ściąganych, zaległości wyżej wymienionych danin.

(2) Dodatek ten nie będzie pobierany do podatku od lokali i placów niezabudowanych, podatku majątkowego, daniny lasowej, opłat stemplowych, przewidzianych w art. 102 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. Nr. 98, poz. 570), opłat celnych, jak również do dodatków samorządowych.

Art. 2. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z mocą obowiązującą od dnia 1 kwietnia 1931 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *W. Sławek*

Kierownik Ministerstwa Skarbu: *Ignacy Matuszewski*

83.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 12 lutego 1931 r.

w sprawie odstąpienia gminie m. st. Warszawy terenów państwowych na cele rozbudowy miasta.

Na podstawie art. 14 ust. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 kwietnia 1927 r. o rozbudowie miast (Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 372) i art. 11 ust. 4 ustawy z dnia 29 kwietnia 1925 r. o rozbudowie miast (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 346) zarządza się co następuje:

§ 1. Odstępuje się gminie m. st. Warszawy pod zabudowę domami mieszkalnymi, według programu rozbudowy, zatwierdzonego przez Ministra Robót Publicznych w dniu 14 sierpnia 1930 r. grunty państwowe o łącznej powierzchni 15.097 m kw a mianowicie:

a) blok, położony między ulicami Rakowiecką, Akacjową, Wrzosową i Fałata, o powierzchni 6.250 m kw,

b) blok, położony między ulicami Łowicka, Narbutta i Fałata o powierzchni 8.847 m kw.

§ 2. Cena sprzedażna gruntów wymienionych w § 1 a) wynosi 9 złotych 60 groszy za 1 m kw gruntu, a gruntów wymienionych w § 1 b) 8 złotych 10 groszy za 1 m kw gruntu, — czyli ogółem 131.660 złotych 70 groszy i spłacona zostanie Skarbowi Państwa przez gminę m. st. Warszawy w równych ratach rocznych w przeciągu 10 lat z oprocentowaniem sześć od sta rocznie.

Pierwsza rata płatna jest w ciągu jednego roku od daty przejęcia gruntów przez Magistrat m. st. Warszawy.

§ 3. Wykonanie niniejszego rozporządzenia w szczególności zaś ustalenie bliższych warunków przejęcia względnie nabycia przez gminę m. st. Warszawy gruntów odstępowanych niniejszem rozporządzeniem tudzież dalszego użytkowania tych gruntów porucza się Ministrowi Skarbu.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *W. Sławek*

Kierownik Ministerstwa Skarbu: *Ignacy Matuszewski*

84.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA WYZNAŃ RELIGIJNYCH I OŚWIECENIA PUBLICZNEGO I MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 15 stycznia 1931 r.

o utworzeniu okręgowych komisji konserwatorskich.

Na podstawie art. 9 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o opiece nad zabytkami (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 265) zarządza się co następuje:

§ 1. Do współdziałania z władzami wojewódzkimi administracji ogólnej w wykonywaniu opieki nad zabytkami w zakresie oznaczonym w § 8 niniejszego rozporządzenia tworzy się 9 okręgowych komisji konserwatorskich z siedzibami:

1. na obszar województw warszawskiego i białostockiego w Warszawie,

2. na obszar st. m. Warszawy oraz województwa łódzkiego w Warszawie,

3. na obszar województw krakowskiego i kieleckiego w Krakowie,

4. na obszar województw poznańskiego i pomorskiego w Poznaniu,

5. na obszar województw lubelskiego i poleskiego w Lublinie,

6. na obszar województwa wołyńskiego w Łucku,

7. na obszar województw wileńskiego i nowogródzkiego w Wilnie,

8. na obszar województw lwowskiego, stanisławowskiego i tarnopolskiego we Lwowie,

9. na obszar województwa śląskiego w Katowicach.

§ 2. W skład każdej okręgowej komisji konserwatorskiej wchodzi:

a) wojewoda lub wyznaczony przez niego stały zastępca z pośród podwładnych mu urzędników, a w razie, kiedy konserwator pełni obowiązki na obszarze dwu lub kilku województw, wszyscy właściwi wojewodowie lub wyznaczeni przez nich zastępcy;

b) konserwator;

c) 8 członków powoływanych przez wojewodę na wniosek konserwatora z pośród osób, rozwijających owocną działalność na polu opieki nad zabytkami.

W razie, gdy konserwator pełni obowiązki na obszarze dwu lub kilku województw, członków tych, na wniosek konserwatora, powołuje wojewoda urzędowej siedziby konserwatora, po uprzednim porozumieniu się z właściwymi dla okręgu konserwatorskiego wojewodami.

§ 3. Komisji przewodniczy z urzędu wojewoda, który też zwołuje posiedzenia. Zastępcę przewodniczącego wyznacza wojewoda. Przewodniczący zwołuje posiedzenia w miarę potrzeby.

Jeżeli obszar działania okręgowej komisji konserwatorskiej rozciąga się na dwa lub kilka województw, wówczas komisję zwołuje się na żądanie zainteresowanych wojewodów, przy czem każdy z nich przewodniczy na posiedzeniach przy załatwianiu spraw swego województwa.

§ 4. Członkowie komisji wymienieni w art. 2 punkt c) są powołani na trzy lata.

§ 5. Członek komisji ustępuje: a) po upływie kadencji, b) jeśli złoży na piśmie swą wolę ustąpienia, c) jeśli opuści więcej niż połowę zebrań w ciągu roku. Ustępujący członkowie mogą być powołani ponownie.